

Pe cine cauți?

»Dar Maria stătea afară lângă mormânt și plângea. Pe când plângea, s-a plecat să se uite în mormânt. Și a văzut doi îngeri în alb, stând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus: unul la cap și altul la picioare. „Femeie”, i-au zis ei, „pentru ce plângi?” Ea le-a răspuns: „Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus.” Zicând aceasta, ea s-a întors și a văzut pe Isus stând acolo în picioare, dar nu știa că este Isus. „Femeie”, i-a zis Isus, „de ce plângi? Pe cine cauți?” Gândind că este grădinarul, ea I-a zis: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau.” Isus i-a zis: „Maria!” Ea s-a întors și I-a zis în evreiește: „Rabuni!” adică: „Învățătorule!” „Nu Mă atinge”, i-a zis Isus, „căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu, ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru.” Maria Magdalena a venit și a vestit ucenicilor că a văzut pe Domnul și că i-a spus aceste lucruri.« (Ioan 20,11-18)

O întrebare serioasă! Deosebit de serioasă când ea vine de pe buzele Păstorului cel bun, așa ca odinioară la mormântul deschis. Vedem acolo pe Maria Magdalena. Ochii ei înlăcrimați privesc țință nemângâiați în mormântul gol. Zadarnic ea caută pe Domnul preaiubit, pentru care curg lacrimile ei; și cuvintele: »Au luat pe Domnul meu« trădează cauza unei dureri profunde, care îi străpunge toată inima. Acum ea nu mai avea nimic. Mormântul gol mărturisea că ei i se răpise Acela pe care inima ei Îl iubea; nici măcar trupul Celui mort nu îi mai rămăsese. Niciunde nu se găsea mângâiere pentru inima ei rănită, și durerea ei era așa de mare că nici măcar apariția a doi îngeri în haine albe nu putea să usuce lacrimile ei. Și ce ar fi putut în aceste momente s-o atragă, când toată dorința ei, toate gândurile ei erau îndreptate numai spre Unul, spre Domnul ei preaiubit? Desigur, este uimitor să vezi în cadrul unei cunoașteri așa de slabe o astfel de inimă pentru Isus. Într-adevăr, privirea ei era îndreptată spre El, urechea ei a auzit cuvintele Lui și inima ei a avut parte în mare măsură de harul Lui bogat și de dragostea Lui; însă înțelegerea ei nu depășea mormântul Lui. Ea nu cunoștea nici slava crucii Sale și nici a învierii Sale.

Adevărul, cuprins în cuvintele: El »a fost dat pentru greșelile noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră« (Romani 4,25), îi era încă umbrit și ascuns; și tot așa și speranța minunată a chemării noastre cerești era acoperită privirilor ei. Dar ea Îl iubea, și Îl iubea mai mult decât orice. Sentimentele ei pentru Domnul erau după toate aparențele mult mai profunde decât ale lui Petru și Ioan. Căci aceștia, când au găsit mormântul gol, s-au întors acasă, în timp ce Maria nu putea să părăsească mormântul pustiu, înainte de a fi găsit pe Domnul ei preaiubit.

Ce dragoste vrednică de imitat! Ce umilitor pentru noi, când noi, ucenicii Lui, cu o înțelegere mult mai mare referitoare la lucrarea Sa și dragostea Sa jertfitoare, arătăm deseori o indiferență și o răceală demnă de condamnat. Noi ne lăudăm cu ce a făcut El pentru noi și ce este El pentru noi; și cu toate acestea El este așa de rar centrul gândurilor și sentimentelor noastre, și așa de rar singurul subiect al părții noastre, al bucuriei noastre, al speranței noastre și al vieții și umblării noastre, în timp ce inimile noastre sunt captivate de lucruri deșarte și trecătoare și sunt puternic influențate de lume. De aceea cu siguranță este o binecuvântare dacă noi, înainte de a ne ocupa cu textul biblic citat mai înainte, ne vom întreba serios în prezența și lumina lui Dumnezeu: „Pe cine, sau ce caut eu?”

Probabil unul sau altul din cititorii noștri s-a gândit puțin sau încă nu s-a gândit serios la mântuirea sufletului său; și lui doresc să-i adresez mai întâi întrebarea importantă: „Pe cine, sau ce cauți tu?” Sunt lucrurile deșarte și trecătoare, în timp ce te îndrepti cu pași grăbiți spre veșnicie și probabil curând vei sta înaintea scaunului de judecată al lui Hristos unde trebuie să dai socoteală de orice gând și cuvânt nefolositor și de orice lucrare nefolositoare? Ce valoare vor avea atunci aceste lucruri pentru tine? Ceva, din ceea ce cauți, te va pune în siguranță

Înainte ochilor a-tot-pătrunzătorii ai Dumnezeului sfânt și drept? Ce nebunie! Dacă ai poseda toată lumea, totuși sufletului tău încărcat de vină în ziua judecății îi va lipsi totul înaintea ochilor Aceluia care cercetează inima și răunchii. Numai Unul te poate pune în siguranță – numai El, Cel pe care Maria Îl căuta cu ochii în lacrimi la mormântul deschis și pe care tu încă nu L-ai căutat cu toată inima. În afară de Isus nu vei avea nici un alt Mântuitor, nici un Salvator. Mănat de o dragoste de neînțeles, El a pășit pe scena păcatului și pierzării și pe cruce a ocupat în judecată locul păcătosului demn de condamnat, ca să elibereze pe păcătos de suferința de nedescris și să-l introducă în slava Sa. Și Domnul în harul și dragostea Sa nemărginite strigă de secole oamenilor pierduți: »Împăcați-vă cu Dumnezeu» (2 Corinteni 5,20), și: »celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!» (Apocalipsa 22,17). Pentru orice păcătos, care se apropie cu încredere, brațele de har ale lui Isus sunt deschise, căci El Însuși spune: »Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară» (Ioan 6,37). Dacă un păcătos dorește să vină, El dorește și mai mult să-l primească. În suferințele Lui cele mai îngrozitoare El a înălțat pe cruce rugămintea pentru batjocoritorii cei mai răi: »Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac.« El a vărsat lacrimi pentru Ierusalim, deoarece în orbirea nebună au respins dragostea Sa plină de îndurare și s-au dedat nechibzuiți judecății care va veni, care va veni inevitabil peste toți care au nesocotit dragostea Lui și dragostea Celui care L-a trimis. Și cu siguranță și tu te afli în rândul acestor disprețuitori nefericiți, atâta timp cât tu nu ai venit la El, ca singurul Mântuitor al tău. Nu numai din cauza păcatelor tale nenumărate te va lovi judecata Sa, ci înainte de toate pentru că ți s-a oferit Salvatorul și tu nu L-ai vrut. „Grăbește și salvează-ți sufletul!” Pune la inimă cuvântul Său statornic: »Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.» (Ioan 5,24) Nimic nu poate fi mai simplu și mai precis. De aceea ascultă și crede, pentru ca să scapi pentru totdeauna de judecata care va veni și să primești viața veșnică.

Probabil un alt cititor al meu va replica, că el a căutat demult, dar în zadar. Aceasta este posibil, însă depinde absolut de felul în care se caută și ce se caută. Domnul Isus a venit să caute și să mântuiască ce este pierdut. Dacă tu nu vi ca păcătos pierdut, atunci vi zadarnic; căci nu vi așa cum ești; și de aceea lipsește sinceritatea inimii tale. Sau poate tu, asemenea multora, cauți pacea sufletului tău, convingerea lăuntrică despre mântuirea ta sau sentimente frumoase pentru inima ta, atunci tu nu cauți pe Isus, singurul în care toate acestea se găsesc. Dacă El nu ar fi pe deplin gata să primească pe păcătosul pierdut și să-l salveze, atunci nu ar fi spus: »Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă» (Matei 11,28); El nu ar fi părăsit slava Tatălui și nu ar fi luat locul nostru pe cruce. De aceea vino, așa cum ești; primește-L în credință și încrede-te numai în lucrarea Sa, și astfel sufletul tău va fi mântuit și slava veșnică va fi partea ta pentru totdeauna.

Însă acum mă îndrept spre tine, cel care ai găsit mântuirea sufletului tău, cu întrebarea: „Pe cine cauți tu?”

„Pe cine cauți tu?” O astfel de întrebare ar putea să-ți pară ciudată, după ce L-ai găsit pe Hristos ca izvor al tuturor binecuvântărilor. Dar fi puțin atent. Conform cu mărturisirea ta, Domnul este totul pentru tine. Te lauzi că posezi în El toată plinătatea și ai găsit în El liniștea conștiinței tale, bucurie pentru inimă și mângâiere și ajutor în fiecare zi; și totuși ai început probabil să cauți ceva în afara Lui. Căci de unde vine atunci uscăciunea și răceala inimii tale, de unde vin unele probleme, în care te-ai încurcat? Nu sunt aceste apariții triste anumite semne că te-ai îndepărtat mai mult sau mai puțin de adevăratul izvor și ai căutat satisfacerea ta în lucrurile vizibile, pământești? Dar cum ar putea un om ceresc să găsească în unele lucruri ale lumii acesteia hrană și băutură pentru sufletul său și putere și capacitate pentru o umblare demnă? Aceste lucruri dau naștere tot mai mult numai la suferință și slăbiciune,

insensibilizare a simțului spiritual și ne încălcesc tot mai de nedesfăcut în capcanele căilor proprii. În loc să umple inima cu pace și bucurie, cu laudă și mulțumire, dau naștere la neliniște, nesiguranță, nemulțumire, griji și lipsă de curaj. Cât de necesar este de aceea într-o astfel de stare să stai liniștit și în prezența lui Dumnezeu să pui sufletului tău întrebarea: „Pe cine cauți tu?” Atâta timp cât numai Isus a fost subiectul căutărilor tale, în inima ta era fericire și pace și drumul tău era simplu; trăiai pentru El și te bucurai în El. Dar de îndată ce sentimentul afecțiunii tale pentru El s-a răcit și ca urmare umblarea ta cu El a slăbit, atunci ai căutat înlocuitor în lucrurile vizibile și, în loc să te bucuri de venirea în curând a Domnului, ai năzuit după un loc în lumea aceasta și după o pace pământească pentru zilele care vor veni. Dar ce urmări triste se leagă de o astfel de stare! Nu înainta mai departe în această atitudine! Căci este Domnul credincios și preaiubit, care și astăzi Se ostenește să câștige iarăși pentru Sine inima ta și s-o înveselească prin prezența Sa.

„Dar”, vei spune tu probabil, „eu recunosc necredințioșia mea și știu că eu însumi mi-am pregătit tot felul de greutăți; dar cum să decurgă acum lucrurile altfel? Zilnic inima mea este apăsată de grijile neliniștitoare; fac zilnic eforturi să găsesc mijloace și căi să ies din împrejurările pe care singur le-am creat, dar totul este în zadar.” – Desigur, sunt mulți care fac ca și tine; ei s-au aruncat fără Dumnezeu în situațiile cele mai grele și acum doresc fără Dumnezeu să iese din ele. Ei deplâng zilnic greutățile lor, dar ei nu deplâng necredințioșia lor față de Domnul, ca fiind cauza greutăților lor. Se poate aștepta un astfel de gândire la harul Domnului? Desigur, nu. De aceea îndreaptă-te cu toată inima spre El, mărturisește-I necredințioșia ta, neseriozitatea ta, caracterul tău lumesc și curând vei găsi că El este plin de har și îndurare. Pune înaintea Lui toată situația ta, cu toate că El o știe, și bazează-te pe deplin pe călăuzirea Lui și vei afla că brațul Lui nu s-a scurtat și dragostea Lui nu a scăzut. Ce nebunie este să nu-ți cauți refugiul în toate imediat la Izvorul viu! Îți lipsește ție și alor tăi hrana și îmbrăcămintea, atunci mergi la El și fi sigur că El Își va deschide din belșug mâna Sa blândă și aducătoare de binecuvântare. El Însuși ne îndeamnă să ne apropiem permanent de El, spunând: »Tatăl vostru știe de ce aveți nevoie, înainte să-I cereți.« - Ești încercat de boli și alte suferințe, atunci adresează-te lui Isus, care cunoaște suferințele acestui pământ, și vei afla cât de mult simte El cu tine și cât de mult poate să te mângâie și să te ajute la timpul potrivit. Nimeni nu are compasiune cu necazurile tale așa cum are Isus; nimeni nu ia parte cu tine în timpul de lipsuri, nimeni nu simte cu tine în zilele de suferințe și durere, așa ca El. Inima Lui era profund mișcată de mulțimea flămândă, care Îl înconjura, și nimeni nu a trebuit să plece flămând. Nu a vărsat El lacrimi împreună cu cei care plângeau la mormântul lui Lazăr? Și acum să se fi schimbat inima Lui plină de dragoste? Nu, dragostea Lui nu se poate schimba; și chiar dacă astăzi un nor Îl ascunde de ochii noștri, totuși noi nu suntem ascunși față de El, cu toate încercările noastre. De aceea du-te la El cu toate problemele tale, cu rugăciune și implorare și mulțumire, și atunci drumul tău va fi simplu și binecuvântat.

În final doresc să întreb pe cititorul credincios cu privire la o altă chestiune: „Pe cine cauți tu?” Când vi împreună cu alți credincioși la Masa Domnului sau la rugăciune sau la studiul Cuvântului, este atunci Isus singurul subiect care umple inima ta, sau tu vii numai din obligație sau din obișnuință sau pentru liniștirea conștiinței tale? Ești tu prezent având o inimă plină cu mulțumire, ca să-I aduci laudă și adorare, Aceluia care Și-a dat viața pentru tine și Și-a vărsat sângele pentru tine? Sau gândurile tale sunt împrăștiate și îndreptate spre lucrurile zilnice? Vii tu, ca să-L întâmpini pe El și să auzi glasul Aceluia care te prețuiește așa de mult, sau cauți darul deosebit al unui slujitor oarecare al Domnului? Aceste întrebări sunt destul de importante, ca să te gândești la ele cu toată sinceritatea înaintea Domnului. Dacă tu cauți pe Isus în mijlocul aceluia care sunt adunați în Numele Său, atunci niciodată nu vei veni în zadar și El nu te va lăsa să pleci binecuvântat de acolo. Dar dacă cauți altceva decât pe El, atunci deseori te vei simți înșelat și sufletul tău va deveni arid și va obosi. Dar dacă Îl cauți cu

adevărat pe Isus, atunci vei dori și gloriificarea Lui și vei fi plin de râvnă pentru onorarea Numelui Său; altfel te vei gândi numai la tine însuși.

Domnul să ne deschidă tuturor ochii în această chestiune așa de importantă, ca să descoperim căutarea falsă, prin care noi suntem jefuiți așa de des de binecuvântarea adevărată; El să lumineze inimile noastre, pentru ca noi să onorăm și să savurăm dragostea Lui inegalabilă!

Dar să revenim la textul nostru din Scriptură, ca să vedem cum întâmpină Domnul pe Maria, care Îl căuta cu multe lacrimi. Desigur locul mormântului nu era locul pentru Mântuitorul înviat, dar era locul pentru Păstorul cel bun, deoarece acolo o oiță, foarte întristată, Îl căuta. Cum ar fi putut inima Lui plină de compasiune să rămână departe, în timp ce un suflet zdrobit de durere și suferință Îl căuta cu lacrimi ca să-și reverse înaintea Lui inima lipsită de mângâiere? Dragostea Lui este de nepătruns, ea este mai tare decât moartea. Sentimentele alor Săi față de El se schimbă foarte des, dar dragostea Lui față de ei rămâne veșnic aceeași. Ce cunoaștere aducătoare de mângâiere pentru inimile noastre nestatornice!

Domnul era aproape, dar Maria nu L-a recunoscut. Ochii ei plini de lacrimi nu căutau pe Isus înviat, ci pe Isus mort. »Spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau.« Înțelegerea ei cu privire la El nu depășea granițele mormântului. Domnul a vorbit într-adevăr deseori despre moartea Sa pe cruce și despre învierea Sa; dar nici ea și nici ucenicii nu au avut urechi deschise pentru acest adevăr. Însă ei i s-a deschis urechea, ca să recunoască vocea Sa, de îndată ce El a strigat-o pe nume. Copilul recunoaște vocea mamei și oaia cunoaște glasul păstorului. »Oile Mele ascultă glasul meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine.« (Ioan 10,27). Abia a răsunat strigătul „Maria!” de pe buzele Domnului, că imediat vine din partea celui adresat un „Rabuni!” plin de bucurie. Ce surpriză! Ea nu a plâns degeaba, nu a căutat degeaba. El Însuși, nu Hristos Cel mort, ci Cel viu stătea înaintea ei. Toate așteptările ei au fost cu mult depășite. Lacrimile ei au secat; tristețea ei mare s-a transformat deodată într-o bucurie imensă.

Fericită Maria! – și totuși, cu mult mai mare va fi surpriza tuturor alor Săi, când ei după așa mult timp de dorință și așteptare după El Îl vor întâmpina la venirea Lui! Cu siguranță, nu vor fi cuvinte care să poată exprima în limba omenească câtuși de aproximativ dimensiunea acestei bucurii imense. Dar nici acum El nu va lăsa de rușine încrederea noastră; în toate situațiile și împrejurările noastre, dacă noi căutăm fața Lui, ne va face parte din belșug de dragostea Lui plină de îndurare. Fie ca urechile noastre să fie larg deschise, ca să diferențieze glasul Lui, și fie ca inimile noastre să fie totdeauna gata să urmeze numai glasul Lui.

Desigur cuvintele Domnului: »Nu Mă atinge, căci încă nu M-am suit la tatăl Meu« (versetul 17) sunt picături amare în paharul bucuriei Mariei. Atâta timp cât noi suntem în cortul acesta, totdeauna trebuie puse bariere firii. Ea este totdeauna înclinată să se amestece în toate; și numai Domnul știe s-o întâmpine la timpul potrivit și în modul potrivit. Pentru noi însă este necesar să supraveghem permanent în rugăciune sentimentele noastre, căci altfel din lipsă de înțelegere vom fi deseori duși în rătăcire. Sunt unii care cu cele mai bune intenții au făcut cele mai triste lucruri! Mulțumiri fie aduse Domnului, când El în dragostea Lui păzitoare ne iese în cale la timpul potrivit, oricât de dureros ar putea fi pentru noi aceasta! – În aceste momente de surpriză fericită Maria nu a gândit altfel, decât că Domnul va continua pe acest pământ relația Sa de până acum cu ai Săi. El se opune acestui gând cu cuvintele de mai sus. Pe moment trebuia să aibă loc o despărțire. Isus înviat trebuia mai întâi să ocupe locul Său la dreapta Tatălui. Lumea a lepădat pe Cel drept; Tatăl L-a primit. Pământul nu I-a oferit nici un loc, unde să-și poată pune capul; dar cerul s-a deschis cu bucurie pentru El. Cu siguranță aceste

cuvinte au aruncat o umbră întunecată în inima umplută cu bucurie a Mariei; dar Domnul a avut imediat un mesaj nou, ca să mențină în mișcare râul de bucurie. Dacă relația Lui de până acum pe pământ nu putea fi continuată în chip vizibil, totuși acum va avea loc o relație în duh, care în natura și caracterul ei era mult mai profundă și mai intimă. »Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru« (versetul 17). Ce misiune minunată venită din gura Domnului Însuși înviat! Orice barieră dintre El și ai Săi a fost pentru totdeauna distrusă. Era roada lucrării Sale făcute pe cruce. Păcatele lor au fost pentru totdeauna anulate și ei sunt eliberați pentru totdeauna de sub puterea întunericului și a păcatului. Mântuitorul înviat poate acum să-i așeze cu Sine pe același teren. »Du-te la frații Mei!« Ei nu mai aparțin lumii; ei sunt pentru totdeauna ai Săi; El îi numește »frații« Săi. Tatăl Său este Tatăl lor și Dumnezeu Său este Dumnezeu lor. Ei sunt la fel ca El și pot spune »Ava, Tată!«, ca El. Nimic nu-i poate despărți de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul lor; nimeni nu-i poate smulge vreodată din mâna Tatălui, nimeni nu-i poate smulge din mâna Fiului. Lucrarea lui Hristos i-a așezat pentru totdeauna pe un teren de nezdruncinat.

Cât de fericită a fost Maria pentru o misiune așa de minunată! Ea »a venit și a vestit ucenicilor că a văzut pe Domnul și că i-a spus aceste lucruri« (versetul 18). Ochii ei L-au văzut și urechea ei a auzit glasul Lui; și ea a savurat marele privilegiu de a fi primul mesager al Celui înviat. Dorința ei după Domnul și sentimentele ei pentru El i-au oferit acest privilegiu înaintea tuturor ucenicilor; și aceștia puteau să audă numai din gura ei acel mesaj minunat încredințat de Domnul personal acestei ucenice credincioase.

Fie ca și noi să ne gândim că până în ceasul acesta Domnul este gata să ni Se descopere și să ne facă purtători ai mesajului Său! Dar să nu uităm, că noi numai atunci putem auzi glasul Lui când stăm într-o legătură vie cu El și practicăm părtașia cu El. »Cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui« (Ioan 14,21). Domnul să întipărească adânc prin Duhul Său aceste cuvinte în sufletele noastre!